

אין לו תקנה להשאיר את אשתו אצלו, אלא מוציא את אשתו בנט משום שאסורה עליו באיסור אחות זקוקתו, ואת אשת אחיו מוציא בחליצה מן התורה, לא ייבם אותה לפי שהיא אחות אשתו מדרבנן.

ומוכיחה הגמרא: ואמאי מוציא הפקח את אשתו החרשת בנט, תיתיב גביה תמשיך אשתו החרשת לשבת תחתיו שהרי אין אנו מצווים להפרישה, לדבריך, שהרי החרשת בגדר "קטן אוכל נבילות" היא!?

ומשנינן: מוציאים אותה ממנו לא בגללה אלא משום איסורא דידיה, שהרי הוא פקח.

אמר רבא: תא שמע ראייה מהא דתנן במשנתנו: שני אחין — אחד חרש ואחד פקח, שהיו נשואין לשתי אחיות — אחת פקחת, ואחת חרשת.

מת חרש בעל חרשת, ונפלה החרשת ליבום לפני הפקח הנשוי פקחת.

מה יעשה פקח בעל פקחת ביבמתו ובאשתו? —

אינו עושה דבר. אלא תצא החרשת בלי חליצה, משום אחות אשה. כדין ערוה הנופלת ליבום, ואשתו מותרת לו, לפי שאינה אחות זקוקתו.

אבל, אם מת פקח בעל פקחת, ונפלה הפקחת לפני החרש, שאינו בר חליצה מפני שאינו יכול לקרוא — מה יעשה חרש בעל חרשת? —

מוציא החרש את אשתו החרשת בנט, לפי שהיא נאסרת עליו מדין אחות זקוקה.

ואשת אחיו אסורה עליו לעולם, שאינו יכול ליבמה היות והיא אחות אשתו מדרבנן. ואף אינו יכול לחלוץ לה, לפי שאין בכח החרש לחלוץ.

ומוכיחה הגמרא: אמאי מוציא החרש, שדינו במצוות הוא כקטן, את אשתו בנט!?

תיתיב גביה תשב תחתיו, ואין לנו לחייבו להוציאה, שהרי "קטן אוכל נבילות" הוא, והרי אמרת שאין מצוה לבית דין להפרישו!

ודוחה הגמרא את הראיה: זה שבית דין מפרישו אינו בגללו, אלא משום איסורא דידיה, של אשתו, שהיא פקחת.

תא שמע, מביאה הגמרא ראייה מהלכה נוספת במשנתנו שצריך להפריש קטן מאכילת איסור.

דתנן: שני אחין פקחין שהיו נשואין שתי אחיות, אחת פקחת שקידושיה מן התורה, ואחת חרשת שקידושיה מדרבנן,

מת פקח בעל חרשת — מה יעשה פקח בעל פקחת באשת אחיו, שהיא אחות אשתו, שנופלת לפניו, ומה יעשה באשתו שהיא אחות היבמה הנופלת לפניו?

לא יעשה דבר. אלא תצא אשת אחיו ללא חליצה, משום ערות אחות אשה, מן התורה. ואשתו אינה אחות זקוקתו לפי שאין זיקה בערוה.

ואם מת פקח בעל פקחת — מה יעשה פקח בעל חרשת באשת אחיו שהיא אחות אשתו מדרבנן, ומה יעשה באשתו שהיא אחות זקוקתו מן התורה? —